

L'Alcaldessa de Barcelona

32è Premi Internacional Alfonso Comín

Molt bona tarda a tothom, regidors i regidores, síndica, amics i amigues.

És avui un plaer donar-vos la benvinguda al Saló de Cent per celebrar una nova edició del lliurament del Premi Internacional Alfons Comín. Aquest és un premi molt especial per a la ciutat. Una distinció que vol posar de relleu els valors que va representar sempre l'Alfons Comín: la pau, la justícia i la solidaritat. La Fundació que porta el seu nom s'encarrega de promoure'ls des de fa més de trenta anys. Són valors que, avui més que mai, cal tenir molt presents.

Tots i totes nosaltres encara retenim les dures imatges de París d'aquest cap de setmana però, malgrat que rebin menys atenció mediàtica, cal ser conscients que aquest patiment i la desolació són presents a molts altres llocs del nostre planeta. Com per exemple a Beirut, on es va cometre fa poc un atemptat sagnant que va costar la vida a més de 40 persones, a Síria, al Iemen, a l'Iraq, a Somàlia, a la República Centreafricana... Hi ha massa, massa llocs d'aquest planeta on milers de persones pateixen diàriament atemptats i són víctimes d'abusos i casos de violència extrema. Davant de la situació de guerra que ens trobem, de conflictes, de violències, l'únic camí possible per aturar-les és el de la pau, el diàleg, la lluita per la justícia social que precisament Alfons Comín va convertir en el sentit de la seva vida.

Moltes de les persones que han rebut el Premi Alfons Comín han defensat precisament aquesta idea: la necessitat del diàleg, el reconeixement de l'altre, el compromís en defensa d'aquelles persones que la nostra societat deixa enrere però que són els nostres veïns i les nostres veïnes. Avui, segur que aquest premi torna a reconèixer aquests valors i a fer-los protagonistes.

I ara, sense més, té la paraula la Sra. Maria Lluïsa Oliveres. Moltes gràcies.

Cloenda

Moltes gràcies. Moltes gràcies, Maria Victòria o, si em permets, Viqui, i moltes felicitats per aquest reconeixement que és evident que és sobradament merescut. Aquí es respira en les glosses que t'han fet, però també es respira en l'aire i en les mirades de tots els presents l'enorme estima que despertes; no només per la gran tasca que fas, que és de tots sabuda, sinó, a més a més, per la manera en què ho fas i es desprèn de les teves paraules i del teu to i del teu llenguatge corporal. Hi poses el cos i l'ànima i això, finalment, és una cosa que la gent desitja i que anhela i que sap apreciar i estimar.

El teu compromís ha estat innegable. Jo ara aquí no ho he de reproduir. De fet el Salvador ho ha fet molt bé i ha fet un recorregut per molts dels destins que has tingut, lluny d'aquí, i també al barri del Raval. Per això aquest premi és tan merescut i totes les persones que hem fet activisme social i que hem fet treball de carrer, efectivament, això ho compartim. Sabem que no és fàcil, sabem que hi ha dies durs. Avui és un dia

Ada Colau Ballano

L'Alcaldesa de Barcelona

més senzill, més alegre, però que hi ha dies molt durs i molt difícils, on veiem molt de patiment, patiment que és incompreensible. Encara que ens podem buscar raons, hi ha raons que no s'entenen. El compromís social és també un treball sacrificat o potser més aviat diria esforçat, precisament perquè hi ha aquests dies difícils i perquè requereix molta tenacitat, molt compromís, molta constància. Però també hem de parlar de l'altra part de la tasca social, que molt sovint no se'n parla prou, que potser si en parléssim més potser més gent s'animaria. I és que tenen moltíssima recompensa la tasca social i el compromís social. Molts dels que sou aquí ho sabeu perfectament i, per tant, no cal que m'allargui. Perquè la tasca social també et permet viure els moments més preciosos i més màgics que al menys jo he pogut viure —que segurament tu també has viscut, igual que el Salvador, igual que molts dels que estem aquí—. Veiem com les persones que la societat donava per perduda, gent que el sistema judicial, polític, econòmic o mediàtic pot donar per perdudes i això és una cosa que no hauria de fer mai en una societat que es vulgui dir digne i que es vulgui mirar al mirall. Cap societat no hauria de donar mai ningú per perdut perquè sempre tothom té un tresor i té molt per aportar. Però malauradament vivim en una societat malalta on es dóna massa gent per perduda i massa d'hora.

El treball i el compromís social permeten, precisament, una de les coses més boniques, de les més màgiques que, segurament, pugui fer l'ésser humà. A través de l'estima, del suport, de la solidaritat, de l'acompanyament de què parlàveu, veiem com moltes persones, la majoria, si reben aquesta escalfor, aquesta companyia i aquest suport s'aixequen i fan que allò que semblava impossible i que allò que es donava per perdut sigui possible. I, efectivament, jo en la lluita contra els desnonaments, sempre explicava als mitjans de comunicació: "No esteu explicant la part més important de totes, esteu traient allò que s'ha d'explicar. És un drama, una injustícia i tothom ho ha de saber, esclar; però heu d'explicar l'altra part, la part màgica, la part que semblava impossible però que simplement, amb l'entrega i amb el compromís i amb la persistència de la gent, amb les mans i amb el cor es fa possible". Això la gent ho ha de saber. Si s'expliqués més segurament que hi hauria molt més compromís social a la nostra societat i les coses anirien bastant millor.

De fet, per mi també aquesta és una de les idees que em portaria a dir que avui ets tota una autoritat, Viqui. Ets tota una autoritat i no tant pel reconeixement formal que avui podem fer aquí, amb la família de l'Alfonso Comín i amb aquest merescut Premi, sinó perquè l'autoritat no la donen els càrrecs. És un aprenentatge que jo he fet en el moviment feminista. L'autoritat, a diferència del poder més clàssic —el poder que s'imposa des de dalt cap a baix, massa sovint a través de diferents formes de violència i d'imposició— l'autoritat, en canvi, te la donen els altres, te la dóna el reconeixement i l'estima dels altres. Està clar que des d'aquest punt de vista ets tota una gran autoritat de la nostra ciutat i, per tant, també tens aquest reconeixement de l'Ajuntament de Barcelona.

No es tracta només de cobrir necessitats bàsiques, urgents, que també. Hi ha recursos en aquesta ciutat, i per tant s'han de mobilitzar tots aquests recursos per allò que hauria de ser la única de les prioritats, que són les persones. Finalment, la ciutat, el país, són les persones i tots els recursos s'han de mobilitzar per garantir les

Ada Colau Ballano

L'Alcaldesa de Barcelona

necessitats bàsiques. Però no es tracta de fer-ho des d'un punt de vista assistencialista sinó, sobretot, de justícia, de drets, perquè tots i totes som iguals o hauríem de ser iguals. Es tracta d'oferir igualtat d'oportunitats real, no només en els discursos, en les constitucions, en les normes, sinó que més enllà del paper, efectivament convertim en polítiques, en gestos concrets i quotidians la igualtat d'oportunitats, perquè tothom, absolutament tothom, sigui qui sigui, vingui d'on vingui, tingui la condició que tingui, hagi fet el que hagi fet, absolutament tothom mereix tenir una vida digna. I si alguna vegada s'equivoca també mereix una segona oportunitat i una tercera i una quarta.

Tu, Viqui, tot això ho saps molt bé, així que jo ara no m'he d'allargar, ho saps perfectament. Has treballat durant molts anys, a peu de carrer, amb les persones més excloses, amb les persones que vergonyosament la societat ha deixat enrere, hem deixat enrere. Has treballat per ajudar-los a retrobar, com deies, l'esperança i sobretot per evitar, i això crec que ha de ser un objectiu compartit per tothom, estiguem on estiguem, per evitar que hi hagi ciutadans de primera i de segona perquè és una idea absolutament contradictòria amb la idea de dignitat i de democràcia. La teva lluita i el teu esforç és per nosaltres un Exemple i ho és en majúscules. És una mostra del model de ciutat que volem; una ciutat sense desigualtats i on tothom pugui desenvolupar lliurement les seves capacitats, una ciutat que efectivament i, no només sobre el paper, no deixi ningú enrere.

En realitat, pot haver-hi molta gent que faci alguna cosa excepcional o gent que protagonitzi moments històrics, dies històrics, però el que realment és imprescindible, com ja s'ha dit moltes vegades, però mai no és sobrer repetir-ho, és la gent que quotidianament, les dones i els homes, molt especialment les dones, hem de dir, les que fan la vida quotidiana les que estan cada dia, de forma anònima, sense esperar res a canvi, intentant viure de forma coherent amb allò en què creuen. Aquests són els imprescindibles com és el cas de la Viqui.

Jo sempre ho he dit i ens esforcem i segur que no ho fem prou i, per tant, us demano a tots vosaltres que sigueu el màxim d'exigents amb nosaltres i, quan dic nosaltres, ara em refereixo a l'Ajuntament de Barcelona, a l'equip de govern, al conjunt dels grups municipals, que també representen l'Ajuntament de Barcelona i als treballadors i treballadores municipals, perquè efectivament la nostra funció és estar al servei dels veïns i de les veïnes i de les seves prioritats i de les seves necessitats. Sempre ho he dit i ara, des de la posició d'alcaldesa, ho reitero, aquesta ciutat té una grandíssima sort, que és la seva gent, són els seus veïns i les seves veïnes, com la Viqui, que ens acompanya avui o com molts de vosaltres també, com tots vosaltres que esteu avui aquí, que si esteu aquí, avui, és també per tot això que estem dient. El que necessitem, per tant, són institucions que estiguin a l'alçada dels veïns i de les veïnes de la ciutat, és a dir, que estiguin a la vostra alçada, que estiguin a l'alçada de la Viqui. Per part meva, jo em comprometo, un cop més, a fer tot el que puguem; però si no fem prou, estigueu sempre allà, sisplau, per exigir-nos-ho i per recordar-nos-ho.

Moltes gràcies.

Ada Colau Ballano